

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **EnerSun s.r.o.**, IČ 29069521, se sídlem Planá, Severní 661, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2014, č.j. 4411/14/5000-14203-706599,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného 4.3.2014, č.j. 4411/14/5000-14203-706599 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 3.9.2013, č.j. 412890/13/4000-17104-505133, č.j. 412893/13/4000-17104-505133, č.j. 412895/13/4000-17104-505133, ze dne 4.9.2013 č.j. 416632/13/4000-17104-505133, č.j. 416636/13/4000-17104-505133 a ze dne 29.10.2013, č.j. 468321/13/4000-17104-505133, a tato rozhodnutí byla potvrzena.

Prvoinstančními rozhodnutími byly zamítnuty stížnosti žalobce na postup plátce daně při odvodu za elektřinu ze slunečního záření vyrobenou ze slunečního záření.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že žalovaný nezrušil prvoinstanční rozhodnutí, ačkoliv se jedná o rozhodnutí nezákonná, a to z toho důvodu, že zamítá odvolání proti rozhodnutí o stížnosti na postup plátce daně - společností ČEZ Distribuce, a.s., s odkazem na oprávněnost plátcem provedeného odvodu za elektřinu ze slunečního záření v souladu s ustanovením § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře obnovitelných zdrojů energie, který je podle názoru žalobce vůči němu zjevně neústavní a tudíž také vůči němu neaplikovatelný. Žalobce vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu a vyrobenou elektrickou energii dodává do distribuční sítě společnosti ČEZ Distribuce a.s. Předmětem sporu jsou platby za elektřinu dodanou žalobcem do sítě v lednu 2013, únoru 2013, březnu 2013, dubnu 2013, květnu 2013, červnu 2013 a červenci 2013. Žalobce jako poplatník odvodu vystavil plátcí odvodu faktury za vyrobenou elektřinu za období 1.1.2013 - 31.1.2013, 1.2.2013 - 28.2.2013, 1.3.2013 - 31.3.2013, 1.4.2013 - 30.4.2013, 1.5.2013 - 31.5.2013, 1.6.2013 - 30.6.2013 a 1.7.2013 - 31.7.2013. Žalobce měl pochyby o správnosti v jeho případě sražených odvodů. Z tohoto důvodu podal v každém jednotlivém případě, tedy za každý měsíc, u něž měl pochybnost o správnosti sraženého odvodu, v zákonem stanovené lhůtě vůči plátcí daně žádosti o vysvětlení, a to v souladu s ustanovením § 237 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Plátce daně podal žalobci jednotlivá vysvětlení, se kterými se však žalobce neztotožnil, a z toho důvodu podal žalobce opětovně v souladu s ustanovením § 237 daňového řádu v zákonné lhůtě proti jednotlivým vysvětlením stížnosti na postup plátce daně, a to k prvoinstančnímu orgánu jako správci daně. Specializovaný finanční úřad jako orgán daňové správy I. stupně o těchto stížnostech rozhodl rozhodnutími, a to tak, že všechny stížnosti zamítl. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o kterých rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, a to tak, že odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Dne 14.12.2010 schválil Parlament České republiky novelu zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, kterou výrobcům energie v solárních elektrárnách uvedených do provozu v letech 2009 a 2010 stanovil povinnost platit v období od 1.1.2010 do 31.12.2013 tzv. odvod z elektřiny ze slunečního záření ve výši 26% ze stanovené výkupní ceny elektřiny bez DPH (tzv. solární daň). Tato novela byla publikována ve Sbírce zákonů ČR pod číslem 402/2010 Sb. a nabyla účinnosti okamžitě dnem zveřejnění, tedy dnem 28.12.2010. Je nepochybné, že nově stanovené odvodová, resp. daňová povinnost bezprecedentním způsobem zasahuje do majetkových práv žalobce, když zásadním způsobem krátí budoucí příjmy žalobce bez adekvátní změny na straně výdajové a významným a zcela nečekaným způsobem mění finanční podmínky a ekonomické kalkulace, na jejichž základě byl projekt fotovoltaické výroby elektřiny v roce 2009 realizován. S vědomím této skutečnosti podala dne 11.3.2011 skupina 20-ti senátorů Senátu Parlamentu České republiky po schválení podání tohoto návrhu podvýborem Senátu pro energetiku dne 19.1.2011 a následně též dne 27.1.2011 Hospodářským výborem Senátu k Ústavnímu soudu ČR návrh na zrušení té části zákona č. 180/2005 Sb., v níž je institut odvodu z elektřiny ze slunečního záření zakotven. Ústavní soud rozhodl o návrhu nálezem Pl. ÚS 17/11 ze dne 15.5.2012. Ústavní soud dospěl k závěru, že změny zákona provedené novelou nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Zároveň s tím však Ústavní soud zdůraznil, že při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře ekonomického a podnikatelského rizika, může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu (srov. např. Pl. ÚS 9/07). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické, to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složité. Zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny, tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn. V tomto směru Ústavní soud zdůrazňuje, že vzhledem k faktickým účinkům, které na regulovaném trhu se sluneční elektřinou odvodu dle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. vyvolává, a to zejména s ohledem na nárazový charakter odvodu, který může mít likvidační účinky projevující se neschopností výrobců dostát jinak svým průběžně plněným závazkům, které byly nastaveny ještě před účinností zákona, lze zároveň vyžadovat po zákonodárci zajištění mechanismu, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, kteří, i kdyby při zvážení podnikatelského rizika předvídali přijetí určitých restrikcí v budoucnu, nemohli předvídat jejich konkrétní podobu a okamžité účinky. Jestliže zákon č. 180/2005 Sb. takový zvláštní mechanismus neobsahuje, považuje Ústavní soud za nezbytné, vykládat právní řád takovým způsobem, který by eventuálním likvidačním účinkům odvodu podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb. mohl předejít. Ústavní soud tak konstatuje, že obecné soudy mají v jednotlivých případech udělat vše pro „spravedlivé řešení“ konkrétních případů jednotlivých výrobců. Nutno v této souvislosti je zmínit to, že Nejvyšší správní soud upozornil ve svém nedávném rozhodnutí, že by v řízení o stížnosti na postup plátce daně mělo být vedeno dokazování ohledně rdousícího efektu jednotlivých stěžovatelů, pokud jej namítají. Žalobce opakovaně ve všech řízeních namítal rdousící efekt, který na něj zavedením solární daně dopadá a jeho likvidační následky pro jeho společnost, včetně překročení patnáctileté doby návratnosti investice. Přesto ani žalovaný, ani specializovaný finanční úřad nevyzvali žalobce k doložení jeho tvrzení a neprovedli tak důkaz tohoto tvrzení. Žalobce tedy namítá, že na základě jeho tvrzení mělo jednoznačně dojít již v průběhu správního řízení k provedení dokazování, jež mělo prokázat likvidační účinky solární daně na žalobce, aby byl co nejvíce naplňován smysl uvedeného nálezu Ústavního soudu. Žalovaný toto ovšem v žádném z uvedených řízení neučinil a naopak odkazoval pouze na ta konstatování Ústavního soudu z uvedeného nálezu, ve kterém Ústavní soud uvádí, že u jednotlivých případů je vždy zapotřebí vzít v úvahu také určitou míru podnikatelského a ekonomického rizika výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě uvedeného je žalobce toho názoru, že žalovaný se řádně nevypořádal s jeho namítáním tzv. „rdousícího efektu“ a žalobce tak považuje rozhodnutí žalovaného do značné míry za nepřezkoumatelné. Uvedené se týká také další námitky žalobce, již namítal, že zavedením solární daně došlo k překročení zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice. Ani tato námitka žalobce nebyla řádně přezkoumána a žalovaný se tak s

ní řádně nevypořádal. Žalovaný vždy pouze uvedl, že orgány státní správy jsou vázány zákony a dalšími předpisy a nemohou se tedy odchýlit od ustanovení zákona o podpoře a využívání obnovitelných zdrojů. Podle názoru žalobce se tedy opět žalovaný namísto provedení dokazování spokojil s konstatováním nepodloženým jakýmkoliv skutečným důkazem. Žalobci tedy nebylo žalovaným umožněno v žádném stupni správního řízení prokázat rozsah zásahu solární daně do jeho majetkové podstaty, tzn. ani rdousící efekt, ani překročení patnáctileté doby návratnosti investice, a to zejména proto, že žalobce nebyl v žádném stupni správního řízení vyzván žalovaným, aby podal důkazy na podporu svých tvrzení a aby se jejich provedením žalovaný snažil vypořádat s námitkami žalobce. Je zřejmé, že překročení patnáctileté doby návratnosti investice není možné prokázat z konkrétních čísel, ale je možné vycházet z předpokladů a průměru svítivosti v České republice za poslední 4 roky, tedy za dobu fungování výroby. Žalobce konstatoval, že by rád tímto opět poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která uvádí, že správce daně musí umožnit daňovému subjektu rozhodné skutečnosti v řízení prokázat. Správce daně tak nevyrozuměl žalobce o tom, které skutečnosti má za prokázané a které nikoliv, na základě kterých důkazů tak usuzuje a jak provedené důkazy hodnotí. Správce daně je povinen stanovit, které důkazy mají být v průběhu řízení provedeny a musí po jednání s daňovým subjektem zjistit, které důkazy daňový subjekt navrhuje k podpoře svých tvrzení a zjistit tak rozhodné skutečnosti pro vydání správního a spravedlivého rozhodnutí. Žalobce v uvedeném shledává porušení povinností správce daně k vymezení okruhu skutečností, které má daňový subjekt v řízení prokázat, a toto považuje za vadu řízení před správním orgánem v souladu s § 103 odst. 1 písm. b) s.r.s., jak také stanoví např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2005, č.j. 2 Afs 13/2005-60. Názor žalobce je takový, že již ve správním řízení by mělo být ohledně námitky rdousícího efektu či porušení zákonem garantované doby návratnosti investice, provedeno dokazování spočívající v posuzování hospodářské situace žalobce, nákladů vynaložených Žalobcem na stavbu a uvedení do provozu fotovoltaické elektrárny, měl by být posuzován běžný provoz elektrárny, vlastní zdroje žalobce, závazky žalobce, výpočet předpokládané doby návratnosti investice a další údaje, jimiž žalobce disponuje. Žalobce je ochoten doložit všechny uvedené důkazy, pokud by soudu k jeho rozhodnutí nepostačovaly důkazy, které předkládá nyní. V souladu s uvedeným má žalobce za to, že v jeho případě se jedná právě o Ústavním soudem zmiňovaný specifický případ spočívající ve výjimečných okolnostech, které vybočují z obecně nastavených garancí a situace většiny poplatníků odvodu. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě došlo k porušení zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice. Jako důkaz uvádí žalobce účetnictví žalobce, které bezesporu dokazuje, že garantovaná patnáctiletá doba návratnosti byla porušena. Při rozhodování o podnikatelském záměru vycházel žalobce z finančního plánu podnikatelského záměru, jež stanovil předpokládaný tok finančních toků a tím tak předpokládanou návratnost v souladu se zákonnou úpravou. Žalobce poskytl pro podnikatelský záměr investice z vlastních zdrojů v minimálním rozsahu 9.071.000 Kč. Z cizích zdrojů, tedy z úvěrů finančních institucí, získal žalobce finanční prostředky ve výši 38.640.000 Kč. Při vyjednávání možností splácení a výše úrokové sazby pro uzavření smlouvy s poskytnutí finančních prostředků bankovní institucí, vycházel jak žalobce, tak bankovní instituce z existující právní úpravy, která garantovala výši státní podpory tohoto odvětví podnikání. Ze stejné analýzy vycházel žalobce také při uzavírání následných smluv týkajících se zejména běžného provozu výroby elektrické energie, jako např. smlouva o údržbě zeleně, smlouva o poskytování servisu, smlouva o provádění monitoringu funkčnosti výroby apod. Podle účetnictví žalobce, které je shrnuto v

přiložené tabulce, utrpěl žalobce v letech, kdy trvá zavedení solárního odvodu ztrátu, a to v letech 2011, 2012 a z průběžného účetnictví je schopen ji předpokládat i v roce 2013. Konkrétně činily v roce 2011 celkové tržby z prodeje energie vyrobené ve fotovoltaické elektrárně částku 6.624.000 Kč, celkové náklady v témže roce činily 7.813.058 Kč. V roce 2011 se tak žalobce dostal do ztráty 1.189.058 Kč. V roce 2012 se žalobce z důvodu solární daně dostal rovněž do ztráty, a to tak, že jeho celkové tržby činily 7.359.000 Kč. Jeho celkové náklady činily 8.466.000 Kč, z čehož vzniklá ztráta činila 1.107.000 Kč. Z průběžného účetnictví za rok 2013 může žalobce nyní doložit, že jeho ztráta za období, které je účetně zpracováno činí prozatím 377.101 Kč, přičemž tuto ztrátu nelze posuzovat jako konečnou. Po zavedení odvodu ze slunečního záření se žalobce z důvodu udržení fungování společnosti a předcházení likvidačním důsledkům odvodu pokusil uvedené výdaje minimalizovat tím, že se pokusil provozní výdaje odložit do dalších let a dohodami se společnostmi, které provoz výroby zajišťují, odložit úhradu některých splatných závazků do dalších období tak, aby se výroba nestala insolventní. V průběhu trvání povinnosti hradit odvod, byl žalobce dále zatížen dalšími zákonnými povinnostmi, které při zvažování podnikatelského záměru nemohl předvídat a nemohl je tak započítat do doby návratnosti investici, a to konkrétně povinností stanovenou zákonem č. 211/2011 Sb., kterou se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, kterou byla výrobcům elektřiny nově uložena povinnost vybavit výroby elektřiny technickým zařízením umožňujícím dispečerské řízení, a dále povinností stanovenou zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, konkrétně zejména § 37p zákona, kterou byla zavedena povinnost financovat recyklaci fotovoltaických panelů, tzn. zaveden takzvaný recyklační poplatek. Všechny tyto další povinnosti, které nemohl žalobce předvídat při koncipování investičního záměru a následném rozhodnutí o způsobu financování, konkrétně nastavení výše splátek, tak žalobce dostaly do rdousící situace, která vede k likvidaci jeho společnosti. Žalobce je tak po celou dobu trvání odvodu nucen hledat dodatečné zdroje financování již tak velmi zadlužené společnosti, a pokouší se tak vyrovnat ztráty společnosti dodatečným financováním, což ještě více ztěžuje ekonomickou situaci žalobce. Žalobce také odložil mzdové náklady zejména jednatelů společnosti, kdy jednatelé vykonávají činnosti spojené s fungováním výroby ve svém volném čase a nedostávají za činnost žádnou odměnu, čímž ovšem vznikly společnosti závazky vůči jednatelům na jejich odměnách, zcela teď pomíjíme návratnost vlastních vkladů společníků do společnosti. V této souvislosti by si žalobce dovolil poukázat na skutečnost, že ve výpočtech stále kalkuluje s tím, že solární daň bude trvat opravdu pouze do konce roku 2013 a dále již nebude uplatňována. V opačném případě by však její důsledky byly pro žalobce daleko drastičtější. Již při tříletém zavedení solární daně došlo k výraznému prodloužení doby návratnosti investice. Při jejím dalším uplatnění by mohlo dojít až k mnohonásobnému překročení garantované doby návratnosti investice. Zavedení solární daně má na žalobce tzv. rdousící efekt. Tento pojem vykládá již nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 7/30 jako prokázané konfiskační dopady ve vztahu k majetkové podstatě jednotlivce. Konfiskační dopady lze vykládat i jako nemožnost dodržet nastavenou formu splácení úvěru bance a následnou ztrátu investice v důsledku výkonu zajištění bankovního úvěru příslušnou bankou. V případě žalovaného došlo k následným krokům, které dokazují, že solární daň vytváří v případě žalobce tzv. působení rdousícího efektu. Žalobce má za to, že zavedením solární daně pro něho ztrácí výroba energie v rámci fotovoltaické výroby podnikatelský smysl. Z dlouhodobého hlediska na něj má solární daň likvidační efekt, což dokazuje

účetnictví žalobce. Žalobce omezil náklady vykládané na provoz a údržbu fotovoltaické výroby. I přes tato restriktivní omezení v hospodaření žalobce nelze zamezit postupnému likvidačnímu efektu, který je způsoben solární daň. Žalobce dále uvedl, že by rád upozornil na rozpor v tvrzeních Energetického regulačního úřadu, a to konkrétně na rozpor ve vyjádření k návrhu na zrušení zákona a poskytnutí údajů, které bylo dne 16.4.2012 doručeno Ústavnímu soudu. Ve vyjádření ERU se objevuje tvrzení o stále se snižujících nákladech na výstavbu fotovoltaických výroben v posledních letech. Toto tvrzení však není konkrétně podloženo a je vyvozováno pouze ze zahraničních zdrojů. Žalobce s tímto tvrzením zásadně nesouhlasí. V České republice v době před účinností novely zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, kterou byla zavedena solární daň a byla silně omezena podpora výroby elektrické energie z fotovoltaických výroben nad výkon 30 MW, došlo k prudkému zvýšení ceny solárních panelů. Na trhu existoval jejich nedostatek, což vedlo k tomu, že investoři byli nuceni zakoupit solární panely i vysoko nadhodnocené ze zahraničí, což současně zvyšovalo ještě jejich cenu. Tlak, který byl na uvedení fotovoltaických výroben do provozu před nabytím účinnosti výše uvedené novely, zákon naopak mnohonásobně zvýšil náklady na výstavbu, montáž a připojení fotovoltaické výroby. Žalobce svá tvrzení může doložit na svém příkladu. Žalobce uvedl, že nesouhlasí ani s názorem prvoinstančního orgánu jako správce daně, že zavedení odvodové povinnosti naplňuje významný veřejný zájem, jímž je zachování stability cen energií a nezvyšování veřejného dluhu, který jako takový odůvodňuje zásah do legitimního očekávání poplatníků, které bylo založeno na dlouhodobě proklamované soustavné podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů za účelem zavedení opatření směřujících k ochraně životního prostředí, udržitelnému rozvoji a k plnění sdílených mezinárodních závazků. Za stejně významný, ne-li významnější veřejný zájem lze považovat naplňování ústavně zaručených základních práv a svobod, neboť právě účta k nim a jejich ochrana je smyslem existence demokratického státu. Mimo uvedené je žalobce toho názoru, že dlouhodobou nečinností státu v oblasti vývoje odvětví obnovitelných zdrojů energie k zanedbání veřejného zájmu opravdu dojít mohlo, avšak toto zanedbání nemůže být k tíži provozovatelů fotovoltaických výroben elektřiny, tedy k tíži poplatníků daně. Žalobce respektuje právo státu na výběr daní stanovené Listinou základních práv a svobod, kterým v odůvodnění rozhodnutí argumentuje žalovaný, avšak v zavedení odvodu zákonem č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, spatřuje žalobce neospravedlnitelnou sankci vůči poplatníkům, kterým stát pouze přesouvá svou odpovědnost za zadlužení veřejných rozpočtů na poplatníka. Žalobce má za to, že odvod stanovený zákonem č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, je značně likvidačního charakteru pro určité skupiny provozovatelů fotovoltaických výroben, jak se ve svém nálezu zmiňuje Ústavní soud, mez) které se žalobce také počítá. Žalobce dále uvedl, že by v souvislosti s uvedeným rád upozornil na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23.4.2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES, která potvrdila směr Evropské unie zvyšovat podíl vyráběné energie z obnovitelných zdrojů a stanovila kvótu pro obnovitelné zdroje do roku 2020 na 20% z celkového množství vyrobené energie. Žalobce je toho názoru, že zavedením podpor na výrobu obnovitelných zdrojů energie v letech, kdy realizoval svůj investiční záměr, tedy výstavbu fotovoltaické výroby, stát ve značné míře naplnil kvótu obnovitelných zdrojů energie stanovených touto směrnicí, což by se mu při podpoře výkupu energie ze slunečního záření nižší výkupní cenou nepodařilo, a tím fakticky naplnil svůj zájem. Následnou restrikcí

odvodovou povinností tak stát radikálním způsobem změnil návratnost vložených investic s odůvodněním, že je toto činěno ve veřejném zájmu. Je zřejmé, že pokud by žalobce předvídal takovýto zásah státu do jeho podnikání odvodovou povinností, rozhodně by výstavbu výroby fotovoltaické energie nerealizoval. Stát tak naplnil svůj zájem ve vztahu k povinnosti naplnění kvóty obnovitelných zdrojů investičními pobídkami, kdy následně zcela podmínky podnikání v tomto oboru změnil, vědom si toho, že investice ze strany investorů jsou tak velké a zásadní, že není v možnostech a silách investorů učinit nic jiného, než nejrůznějšími způsoby velmi obtížně dofinancovávat chod a provoz výroben, aby odvodovou povinnost dokázali po dobu trvání odvodu zvládnout.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasí. Žalovaný uvedl, že předně konstatuje, že vůči žalobci bylo postupováno zcela souladně s platnou a účinnou právní úpravou zákona o podporovaných zdrojích energie. V daném případě byly naplněny zákonné podmínky pro odvod solární daně, a proto plátce daně srazil poplatníkovi zákonem předepsaný odvod. Správce daně i žalovaný jsou povinni v řízení postupovat v souladu se zákonem a jinými právními předpisy, jak jim ukládá ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, přičemž tuto svou povinnost splnili. Použitý právní předpis tak byl a je pro uvedené orgány finanční správy závazný, a to až do okamžiku, kdy by byla vyslovena jeho protiústavnost Ústavním soudem, přičemž tato situace nenastala. Naopak Ústavní soud v nálezu zkonstatoval, že zavedení odvodu ze solární energie samo o sobě neodporuje ústavnímu pořádku. K vytýkanému nedostatečnému dokazování v řízeních před správcem daně a žalovaným žalovaný uvádí, že otázkou, v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech, se zabýval rozšířený senát NSS. NSS v usnesení ze dne 17.12.2013, sp. zn. 1 Afs 76/2013 dospěl k následujícímu závěru: *„Konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu.“* Žalovaný se proto nemůže ztotožnit stvrzením žalobce, že řízení před žalovaným mělo vady, protože žalovaný nevyzval žalobce k prokázání toho, že se v žalobcově případě jedná o situaci, kdy z důvodu solárního odvodu dochází u žalobce ke rdousícímu efektu či zásahu do majetkové podstaty. Žalovaný je povinen se řídit platnými a účinnými právními předpisy, přičemž zákon o podporovaných zdrojích energie a daňový řád neobsahují žádný „zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS). Žalovaný proto konstatuje, že není nejenže povinen, ale především ani oprávněn zkoumat v řízení před správcem daně možný rdousící efekt či zásah do majetkové podstaty způsobený solárním odvodem a také přezkoumávat, zda bude v žalobcově případě dodržena 15letá doba návratnosti investice. Z uvedených důvodů jsou tedy námitky žalobce nedůvodné. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobce, že „musí po jednání s daňovým subjektem zjistit,

kteřé důkazy daňový subjekt navrhuje...“. Žalobce je povinen nejen tvrdit rozhodné skutečnosti, ale také je dostatečně konkretizovat a doložit je. Správce daně není povinen vést s daňovým subjektem jednání a zjišťovat, které důkazy daňový subjekt navrhuje. Správce daně i žalovaný mají za prokázané, že zákonné podmínky pro solární odvod byly naplněny a žalobce tuto skutečnost nijak nevyvrátil, pouze obecně namítal protiústavnost právní úpravy. Žalovaný proto námitky ohledně dokazování v řízení před správcem daně a žalovaným považuje za nedůvodné. K namítanému porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s. žalovaný uvádí, že toto ustanovení taxativním způsobem vyjmenovává důvody, na základě kterých lze podat kasační stížnost, přičemž řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je upraveno v ustanovení § 65 až § 78 s.ř.s. Žalovaný proto musí tuto námitku odmítnout, jednak z toho důvodu, že proti rozhodnutí žalovaného byla podána žaloba a nikoli kasační stížnost, a jednak z toho důvodu, že v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s. je také uvedeno „a pro tuto vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“. To znamená, že v případě podání kasační stížnosti tu musí být kumulativně naplněny dvě podmínky. První z nich je vada řízení před správním orgánem, která dosahuje zákonem stanovené intenzity, a druhá z nich je nezrušení napadeného rozhodnutí soudem. V daném případě z logiky věci toto nemohlo nastat. Žalobce dále nesouhlasí s odůvodněním správce daně, že zavedení odvodové povinnosti naplňuje významný veřejný zájem. Žalobce uvádí, že za veřejný zájem lze považovat naplňování ústavně zaručených základních práv a svobod. Žalovanému předně není zcela zřejmé, které základní právo nebo svobodu má žalobce na mysli. Pokud tím žalobce míní skutečnost, že právní úprava solárního odvodu byla změněna, žalovaný konstatuje, že i tuto otázku řeší nález Ústavního soudu. Ústavní soud poměřoval přípustnost nové právní úpravy vzhledem k principu právní jistoty a ochrany důvěry v právo. Ve svém nálezu dospěl k závěru, že k porušení výše uvedených principů nedošlo. Ústavní soud konkrétně uvedl následující: „Změna se tak ve vztahu k době návratnosti promítá pouze do toho, že její dosažení bude uskutečněno v delším (avšak zákonem zachovaném) časovém horizontu, než výrobci elektřiny z OZE očekávali. Tento faktický důsledek je ale z hlediska principu právní jistoty a ochrany důvěry v právo nezbytné postavit naroveň situaci pouhého spoléhání se na to, že státní podpora využití obnovitelných zdrojů energie nebude do budoucna změněna. Takovéto důvěře ale z ústavního hlediska ochranu přiznat nelze (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, bod 160)...“ (odst. 71 nálezu). Z toho důvodu považuje žalovaný námitku žalobce, že zavedení odvodové povinnosti dostatečně nenaplňuje veřejný zájem vzhledem k naplňování ústavně zaručených základních práv a svobod, za nedůvodnou. K ostatním námitkám žalovaný uvádí, že mu nepřísluší hodnotit pravdivost výroků Energetického regulačního úřadu ani posuzovat postup zákonodárce v oblasti regulace obnovitelných zdrojů. Znovu si však žalovaný dovoluje odkázat na nález Ústavního soudu, který ustanovení § 7a zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů neshledal protiústavní.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to,

že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předmět sporu mezi účastníky řízení byl již vyřešen judikaturou Nejvyššího správního soudu, od které nemá soud žádný důvod se odchýlovat.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 17.12.2013, č.j. 1 Afs 76/2013 – 57 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2014 pod č. 3000) uvedl: „*Konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje*“. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „*Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu*“.

Z pohledů závěrů, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, je nezbytné považovat žalobní námitky žalobce za nedůvodné. Nelze-li konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje, nelze správním orgánům a následně pak ani soudu důvodně vytýkat, že se námitkami žalobce o tzv. „*rdousícím efektu*“ či „*překročením zákonem garantované patnáctileté doby návratnosti investice*“, tedy konkrétními dopady solárního odvodu na žalobce nezabývaly ani, že žalobce nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jeho tvrzení.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl ke stejným závěrům jako Nejvyšší správní soud, tudíž jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné, nýbrž naopak zcela souladné s judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu.

Pokud jde o zbylé námitky žalobce, je nezbytné připomenout, že otázka ústavnosti či neústavnosti rozporované právní úpravy byla vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 15.5.2012, sp.zn. Pl. ÚS 17/11 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Návrhu na zrušení předmětné úpravy nebylo vyhověno, tudíž není možné vznášet další námitky vůči neústavnosti této právní úpravy.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žádný ze žalobcem navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. května 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová